

Phần 9

Chương 41 Lên Đường Trở Về Kinh

Không lâu lắm, Uyển Như đi Phục Lịch Đường tìm bà bà hỏi chút chi tiết chuyện chuẩn bị lên đường, cũng định tìm tất cả cơ hội nói bóng nói gió động tĩnh những ngày nay của Tiểu Dương.

Không ngờ, đúng lúc đề tài mới nói đến vấn đề đầu tiên đã nghe phía ngoài truyền đến giọng nói của Tiểu Dương: “Mẫu thân, Thiên gia cho phép con đưa người trở về kinh - ơ, Như Nương cũng ở đây à?”

“Ừm.” Uyển Như hơi không được tự nhiên nhìn Tiểu Dương đỉnh đạc vọt vào cửa, ở dưới cái nhìn soi mói của bà bà “ân cần” rót cho hấn chén nước trái cây, đang muốn cống hiến khăn lụa của mình để cho hấn lau mồ hôi, thị tỳ của Quận chúa lại lập tức dâng lên khăn và một chậu nước sạch nóng hổi.

Uyển Như yên lặng nhìn phu quân mình rất thản nhiên rửa mặt, sau đó phát tay đuổi thị tỳ lui, nàng đột nhiên cảm thấy mình nên học hỏi bà bà cái gì là phong thái, quản hạ nhân thế nào, tránh cho đi nhà chồng ở kinh thành, mất thể diện nhà mẹ đẻ.

“Aizz, vừa đúng không cần phải nói hai lần, Thiên gia cho phép ta mang hơn tám trăm quân sĩ hộ tống mẫu thân hồi kinh, Như Nương cũng muốn đi, đúng không?” Tiểu Dương biết những lời này hoàn toàn không cần trả lời, uống một hơi cạn sạch nước trái cây ngay sau đó lại hỏi: “Hai người tính toán mang bao nhiêu thị tỳ? Con phải tính toán tăng thêm đội ngũ khác.”

Hơn tám trăm cũng còn chưa đủ? Uyển Như nhìn trời suy nghĩ, nhà mình tới vùng biên cương là có bao nhiêu người hộ tống tới? Hình như là năm mươi hay sáu mươi gia đình? Không nhớ rõ, dù sao không có trên trăm.

“Không định mang quá nhiều, hỗn loạn thêm chuyện cho con.” Thanh Giang quận chúa rất đau lòng nhi tử, vỗ nhẹ nhẹ lưng Tiểu Dương cười đáp: “Vú già hay những người khác thì nhiều nhất cũng chỉ hai trăm.”

Dứt lời, hai người đều nhìn về Uyển Như, nàng khẽ há miệng, lại sổng chết không có cách nào nói chữ “mười” đã lẫn tới bên miệng ra khỏi miệng.

Một phần hai mươi, ha ha. Ngoại trừ lúng túng cười “ha ha” ra, Uyển Như thật sự không tìm được từ khác có thể hình dung được tâm tình vô cùng nhức cả trứng của mình lúc này.

Của hồi môn Thôi gia cho nàng gồm thị tỳ trẻ và trẻ con người già thêm những người khác thì cũng không tới ba mươi người! Ra cửa bên ngoài lại

không quét dọn đình viện... Chuyện phiền toái, cần có nhiều người phục vụ như vậy sao?

“Nhu vậy thì, trừ thị tỳ cận thân hạ nhân của Như Nương ra thì thêm năm mươi người nữa.” Thanh Giang quận chúa trước khi nàng mở miệng đã nói, rất khéo léo hiểu lòng người sắp xếp nói: “Từ trong công đưa ra ba mươi lăm thị tỳ, mười vú già, mười gia đình. Vốn là lúc các con thành thân nên chuyển những người này qua, chỉ vì tam lang yêu thích yên tĩnh, bên trong viện cũng không thích hợp dùng người nên không an bài, hôm nay ra bên ngoài không thể so với trong nhà, nên phô trương vẫn phải làm, không thể ít hơn nữa rồi.”

“Tạ ơn mẫu thân.” Câu tạ ơn của Uyển Như vô cùng thành khẩn, nếu không phải bà bà này không lo bị mất mặt lại rất kịp thời nói ra, nàng cũng hoàn toàn không biết loại đẳng cấp thế gia xuất môn thì năm mươi người là phù hợp thấp nhất - mặc dù là nữ nhân Thôi gia, nhưng đáng tiếc cả hai kiếp đều là đồ nhà quê không thể nào xuất môn, quá bi thống rồi.

“Vậy cũng được, vậy hai trăm năm sáu nhé? Vậy con mang một nghìn hai trăm quân sĩ vậy là đủ rồi, quá nhiều người sợ Thiên gia mất hứng.” Tiểu Dương ăn hai cái bánh ngọt trong đĩa, nhét vào trong miệng hàm hàm hồ hồ hỏi: “Mẫu thân, hai người đã nói xong chưa? Không có việc gì chứ?”

“Không có sự tình gì lớn.” Thanh Giang quận chúa mím môi cười một tiếng, trêu ghẹo nói: “Gấp rồi hả? Ai bảo con ở trong doanh trại một lần mười ngày mà không trở về phòng! Nhanh dẫn thê tử con trở về, nói xin lỗi cho tốt!”

Lúc nói chuyện, bà cầm bàn tay nhỏ của Uyển Như trực tiếp thì cho vào trong tay nhi tử, sau đó cười đưa mắt nhìn bọn họ rời đi. Nhi tử và thê tử giận dữ sao Quận chúa có thể không biết gì cả, bà chỉ không muốn nhúng tay vào mà thôi, chuyện của tiểu bối chính bọn họ giải quyết, tình cảm, phải không ngừng ma sát.

Tiểu Dương cười, kéo Uyển Như quay người bước đi, hoàn toàn không để ý tầm mắt của những người khác trong viện, trên đường đi nàng nhiều lần từ chối muốn lấy tay ra, tuy nhiên đều không thành công, bị buộc đi theo phu quân một đường đi nhanh trở về viện của mình.

Chờ vào phòng ngủ Tiểu Dương xoay người đóng cửa lại thì rốt cuộc Uyển Như tìm cơ hội hất tay của hắn ra, quay lưng lại ngồi ở trước bàn nghiêm mặt đối mặt vách tường.

“Tính nết của nàng sao lại lớn như vậy, hơn mười ngày rồi mà chưa dừng?” Tiểu Dương ngồi xuống ở bên cạnh nàng, đưa tay ôm lấy eo của nàng, cười nói: “Ta sai rồi, ta nói xin lỗi, có được hay không?”

Cái này gọi là nói xin lỗi? Uyển Như nhìn qua, tức giận nói: “Sao phu quân có lỗi được? Đều là Như Nương không phải, không phục vụ tốt ngài, cho nên ngài mới không thích về nhà?”

“Khụ, xem nàng nói kìa.” Tiểu Dương thở dài một tiếng đứng lên, ôm quyền cúi người chào thờ dài, “Ta thật sự sai rồi, tha thứ cho ta được không? Nàng xem mấy ngày đến cả nhà ta cũng không dám trở về, chỉ sợ nàng giơ gậy quát ta!”

“Thiếp nào dám.” Uyển Như nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục diện bích, Tiểu Dương lại đột nhiên khom lưng lồi kéo tay của nàng, nhét một chiếc roi ngựa mới tinh vào trong tay nàng.

“Ừ, căn cứ theo tay nàng mà đặc biệt làm, màu sắc cũng rất tương xứng với con ngựa ‘Hồng Lăng’.” Tiểu Dương lại cọt nhả ngòi ở bên người nàng, dùng râu ria cọ vào mặt của Uyển Như nói nhỏ: “Lần sau, ta muốn thật sự vào Tần lâu Sở quán gọi kỹ nữ, nàng cứ trực tiếp rút cái này ra dùng, không cần khách khí. Chỉ là, lần này nàng thật sự hiểu lầm ta rồi.”

Tiểu Dương nói nguyên do vì sao hắn đi thanh lâu, sau khi nói Thôi Văn Khang là người làm chứng lại thuận tiện nói ra vấn đề hắn thích sạch sẽ, làm Uyển Như yên tâm.

Nàng trầm ngâm một lát sau mới bĩu môi ngẩng đầu hỏi: “Điều kiện tiên quyết có thể quát chàng là “gọi kỹ nữ”, cũng không phải đi vào? Quá giáo hoạt rồi.”

“Ha ha.” Tiểu Dương cười gượng hai tiếng, lau mồ hôi nói: “Nam nhân mà, trong quan trường sao có thể tuyệt đối tránh khỏi loại chuyện như vậy.”

“Xú nam nhân các chàng...” Uyển Như nhỏ giọng lầm bầm, vùi đầu vuốt ve roi ngựa rất tinh xảo không lên tiếng nữa.

Tiểu Dương giải thích không khỏi làm nàng nhớ lại một đồng cơ thiếp trong viện Tạ Tuấn Dật, trong lúc người nọ ngênh đón đưa đi tiếp nhận kỹ nữ người khác tặng cho cũng đã nói qua lời tương tự. Cũng không biết tại sao, nàng lại cảm giác dường như tam lang hình càn thêm nhiều thành khẩn hơn gã.

Lần trước cưỡi ngựa nàng dùng roi ngựa dự bị của Tiểu Dương, mặc dù món đồ kia đối với chuyện hai tay nàng không dám rời khỏi yên ngựa mà nói cũng chỉ đơn giản là để trang trí, nhưng lúc chơi đùa cũng có thể cảm thấy chuôi roi quá lớn, dùng không thuận tay, lời này nàng không nói với bất kỳ ai, hôm nay hắn lại dùng roi ngựa làm lễ vật.

Có lúc, có yêu hay không cũng không phải là trong một hai câu thơ sâu triền miên là có thể nói rõ thật tình, trong cuộc sống chi tiết ngược lại càng có thể triển lộ chân tướng.

Ở trên đời này, mọi việc đều có bỏ ra mới có thu hoạch, Uyển Như đột nhiên ý thức được Tạ Tuấn Dật và Tiểu Dương là hai người hoàn toàn khác nhau, tại sao mình có thể bởi vì việc xấu của người trước mà nghi kỵ, oán giận người sau?

“Cõi đời này không phải ai cũng miệng đầy lời nói dối hoặc tham lam thế lợi, ta không dám nói cả đời của mình hoặc mẫu thân chưa từng nói láo, nhưng đã hứa hẹn thì tuyệt đối không thể nào đổi ý, nàng cứ an tâm làm tam nương tử, trong sinh hoạt của ta không cần loại chuyện ‘cơ thiếp khác’.” Tiểu Dương nhẹ nhàng nâng mặt của ái thê, dùng một loại giọng nói bên trong lộ ra yêu thương nói: “Như Nương, tin tưởng bản thân nhiều hơn chút, tin tưởng ta nhiều hơn chút, được không?”

“...” Uyên Như do dự một chút sau đó khẽ gật đầu một cái, nhỏ giọng trả lời một chữ, “Được.” Như thế, tất cả không cần nói.

Một tuần lễ sau, dọn dẹp thỏa đáng gần một ngàn năm trăm người, sáu mươi sáu chiếc xe ngựa lồng lộng hùng dũng lên đường trở về kinh, dẫn đầu là đoàn xe của Quận chúa, lá cờ quét đường phôi, tán hoa, hoa phiến, quạt xanh, kim khí, kim cổ đầy đủ từng cái một.

Trận thế này, đến Uyên Như cũng âm thầm chắc lưỡi, ở trên mặt giả bộ bình tĩnh, mỗi ngày trừ cùng học cuội ngựa bắn cung với phu quân ra, chính là tới trong xe bà bà học hỏi tìm hiểu các loại quan hệ của các thế gia trong kinh thành, vụng trộm học tập phong thái khí chất khi giơ tay nhắc chân của Quận chúa.

Đọc theo con đường này, tâm tình Uyên Như không giống bình thường được, mấy tháng trước lúc nàng xuất giá là đầu mùa xuân, gió lạnh thấu xương một đường sương lại, còn phải nhốt ở trong xe ngựa chú ý đến hình ảnh chưa từng nhìn bên ngoài, lần lại mặt sau đó càng khỏi cần nói rồi, đi đều vội vã, thậm chí còn lo lắng tính mạng.

Lần này trở về là đầu mùa hè, cỏ xanh sâu kín, trăm hoa đua nở, dọc đường cảnh đẹp chịu không nổi, dưới sự ngầm cho phép hoặc là lời mời mọc của Tiểu Dương, nàng mang mũ che mặt là có thể xuống xe cuội ngựa đi bộ, xem một chút trời xanh mây trắng, ngửi ngửi các loại mùi thơm mát mẽ giữa đồng ruộng, suy nghĩ trở về kinh thành thì chuyện đồ cưới có manh mối, càng cảm thấy cả người thoải mái.

Sau khi di chuyển khoan thai ba ngày, cuối cùng đã tới phủ của Thôi phụ, Tiểu Dương nói hẳn và Thôi Văn Khang đã sớm thương lượng xong, không vào thành chỉ ở đình nghỉ mát bên ngoài chạm mặt, sau đó cùng nhau lên đường, một ngàn người mà vào thành thì quá giày vò, bọn họ cũng không định ở lại Thôi phủ một đêm.

Trước đó, Uyên Như đang đoán phụ thân mình nhất định sẽ bày rượu tiên ở đình nghỉ mát, thuận tiện bái kiến Thanh Giang quận chúa, nói là ông còn chưa được gặp khuê nữ từ khi xuất giá tới nhà chồng có phần khác biệt này.

Nào biết, Uyên Như và Tiểu Dương cuội trên lưng ngựa từ xa vừa nhìn đã phát hiện trong đoàn người nghênh đón bọn họ ngay phía trước nhiều ra một tên không biết xấu hổ.

“Tên biểu ca kia còn chưa đi?! Không phải hấn cũng muốn thi giải thí ư?” Tiểu Dương cắn răng nghiêng lợi nói xong, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra nói: “Chẳng lẽ, cũng muốn cùng trở về với đoàn người của mẫn thân ta?!”

“Không, không biết...” Uyển Như cực kỳ im lặng trừng mắt lại nói không ra hoàn chỉnh câu, thật ra thì, so với Tiểu Dương, nàng mới là người muốn một ngục căn chết tên Tạ Tuấn Dật kia.

“Được rồi, nếu như hấn nói ra như thế thì nàng cũng đừng tìm lý do cự tuyệt.” Tam lang buồn bực cười: “Đi theo thì theo, hừ.”

Hừ, xem lão tử có tìm cơ hội tiêu diệt ngươi hay không?

Chương 42

No Bụng Thì Nghĩ Đến XX

Đến đình nghỉ mát, Thôi thứ sử người chuyên bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh lại dùng một loại thái độ gần như khúm núm đón Quận chúa, lời nói đặc biệt cung kính, nở nụ cười rục rĩ khác thường, cả hai kiếp rồi Uyển Như cũng chưa bao giờ thấy được bộ dáng của phụ thân mình như vậy.

Ông khách khí đến nỗi ngay cả Thôi Văn Khang cũng cảm giác gò má mình giật giật, tốt xấu gì cũng là con trai trưởng của Thừa Tướng? Quận chúa này cũng là bà bà của con gái ruột ông? Cần gì phải đặt mình ở địa vị “Hạ thần” ti tiện kia chứ?

“Ta nghe nói...” Tiểu Dương nhìn đủ loại hành động của nhạc phụ mình không khỏi lặng lẽ cúi người ở bên tai Uyển Như nói nhỏ: “Đại ca ta nói, ban đầu lúc rước dâu ca ca nàng thiếu chút nữa nhỏ nước miếng lên mặt huynh ấy, vẫn kiên trì muốn ta tỉnh mới có thể bái đường, sau đó thật sự không có cách nào khác huynh ấy mới dùng thủ đoạn uy hiếp.”

“...” Uyển Như thật thà quay mặt sang nhìn về phía phu quân mình, nói: “Làm phiền nói trọng điếm.”

“Trọng điếm ư, nghe nói tính tình mẫn thân của nàng cũng đặc biệt tốt.” Tiểu Dương thờ dài một tiếng im lặng nói: “Ta sai rồi, ta không nên cảm thấy nàng vô cùng dịu dàng, đại cữu huynh cũng không nên quá trung hậu, hai huynh muội các nàng thành ra như vậy coi như không tệ rồi, đặc biệt xuất sắc, thật sự.”

“Từ mặng xấu có thể mọc ra trúc tốt? Cảm ơn đã khen.” Uyển Như cười khỏ đón nhận lời khen của Tiểu Dương, trong cổ họng lại có một búng máu vô cùng muốn phun lên mặt hấn.

Mặc dù từ này hàm súc nho nhã, nhưng rõ ràng là đang nói tam lang đã từng cảm thấy Uyển Như và Văn Khang là một người hèn nhát và một người khù

khờ! Hơn nữa còn là một đời của hai người sẽ không tốt lên được, đây thật là, quá ghê tởm!

Đáng tiếc, tam nương tử lại không có cách nào phủ nhận chuyện này được, đây thật là, quá - bi thương.

Thật ra thì, nếu như Thôi Thứ Sử không phải người nhu nhược không có chủ kiến cũng sẽ không bị Trương thị nắm được, hoặc là nói nếu không phải tính tình ông đặc biệt tốt, Tiên Bình Nhạc Quận Vương phi cũng sẽ không giao nữ nhi cho ông.

Mọi chuyện luôn có tính hai mặt, chiếm chỗ tốt thì nhất định sẽ có chỗ xấu, những ngày sau này có được hay không vẫn phải dựa vào chính mình tự tay làm ra.

Trong khoảng thời gian phụ thân và bà bà nói chuyện trao đổi, Uyển Như ngộ ra chân lý này, rồi sau đó nàng lại không thể không đón nhận một sự thật càng bi thảm hơn.

Chuyện phát triển sau đó quả nhiên như Tiểu Dương đoán, Tạ Tuấn Dật mặt dày mày dạn dính vào, muốn đi theo đám bọn hắn cùng trở về kinh, hộ tịch gã ở Tạ gia, tuy cũng không trực tiếp ở kinh đô và địa khu vùng lân cận nhưng cách chỗ gã không xa, hơn nữa đám người Tiểu Dương cũng đang trên đường trở về kinh, muốn cự tuyệt thật sự không tìm được lý do thích hợp, hơn nữa, cái tên mặt dày này đã chuẩn bị hành lý xong hết rồi...

Vì vậy, Tiểu Dương không thể không đen mặt nhìn hành lý và tô tó của Tạ biểu ca tỏ ra thịnh tình mà mời gã, Tạ Tuấn Dật hơn hờ đồng ý đề nghị đồng hành này.

Quyết định này khiến cho Uyển Như buồn bực muốn gãy tường, không, nói chuẩn xác, nàng đã gãy tường, khi người ngựa lên đường nàng liền chui vào trong xe ngựa dành riêng cho phu thê bọn họ, đuổi thị nữ đi một mình ôm lấy đệm dựa mềm hung dữ nện lên trên.

“Sao vậy, đánh đệm dựa xả giận?” Tiểu Dương không kêu dừng xe ngựa, trực tiếp khẽ chống một tay rồi hai chân nhảy lên, vén rèm lên không lý do cười.

Lúc trước hắn còn tưởng rằng giữa thê tử và biểu ca của nàng có chuyện gì đó, hôm nay vừa nhìn, rõ ràng là chàng có ý thiếp vô ý, thậm chí, Tạ Tuấn Dật cũng không động lòng, chỉ là háo sắc trời sinh mà thôi.

“Không thể nghĩ biện pháp đá gã đi sao?” Uyển Như đau khổ nhìn về phía Tiểu Dương, phờ phạc rũ rượi nói: “Thiếp không thích nhìn thấy gã, tự cho là tài tử Ngụy Tân luôn phóng khoáng từ trong xương rồi lại cực kỳ nịnh bợ, gã có loại phong độ của nhân sĩ văn nhân chân chính ư? Giống Thương Nhĩ gió vừa thổi cái là dính lên ngay, không biết xấu hổ!” (Thương Nhĩ có tên gọi là ké đầu ngựa, là một loại thực vật trong họ cúc.)

“Ha ha, hình dung này không tệ. Nhưng đáng tiếc, đá đi sao không một lần vát vả suốt đời nhàn nhã?” Tiểu Dương cười xong lại bĩu môi bắt đắc dĩ buông tay nói: “Không phải lần trước ta cũng mặt lạnh “mời” được gã đi sao, lúc này còn chưa dính sát vào. Dù sao cũng là thân thích lại là người Tạ gia, cũng không cách nào trực tiếp kéo ra ngoài đánh quân côn đung không?”

“VẬY LÀM SAO BÂY GIỜ? CÒN PHẢI CUNG CẤP THỨC ĂN THỨC UỐNG NỮA Ừ?” Uyển Như cảm giác nếu phu quân mà gặt đầu, cho dù nàng bị đánh một trận cũng sẽ ném đệm dựa đi đánh nhau với hắn.

“MỘT CHỦ TỬ BỐN TÔI TỐ THÌ ĂN ĐƯỢC BAO NHIÊU? ĂN CỦA TA SỚM MUỘN CŨNG PHẢI PHUN RA, LẤY CỦA TA CŨNG PHẢI TRẢ TRỞ LẠI. XEM TA LÀ KẼ NGU SAO? NỊNH NỢT KHÔNG NÊN QUÁ RÕ RÀNG, HỪ!” Tiểu Dương nghĩ đến Tiểu Húc nói ban đầu Tạ Tuấn Dật vì tử sắc mê hoặc hoàn toàn không quan tâm đến Uyển Như, sắc mặt không khỏi nghiêm lại.

Rồi sau đó, hắn lại lập tức ôm ái thê nhẹ giọng cười nói: “Dù sao cũng không cần nàng tiếp đãi, nên làm gì thì làm, để Đại Lang nhúc đầu đi. Ví như, vào lúc này chúng ta có thể làm chút chuyện có ý nghĩa.”

“...” Uyển Như vui đầu nhìn bàn tay đang di chuyển xuống dưới ở cổ áo mình, Hồng Châu ở trước ngực đột nhiên bị một kéo lấy thì nhỏ giọng cắn răng hỏi: “Chuyện này là chuyện “có ý nghĩa”?”

“A, đối với ta mà nói, vô cùng có ý nghĩa!” Tiểu Dương ôm Uyển Như chậm rãi đặt lên đệm êm, biết mà còn hỏi: “Có câu bụng no thì nghĩ đến XX. Ừm, trước mắt ta đang ở trạng thái này.”

Uyển Như hoàn toàn im lặng, hoàn toàn không ngờ hắn lại có thể chuyển đề tài nhanh như vậy.

Đây hai cái lại hoàn toàn không đỡ được tiết tấu tiên công của Tiểu Dương, xe này cách âm lại quá kém, Uyển Như cũng có thể nghe tiếng cười nói của thị nữ bên ngoài, nói cách khác, nàng không nhận được rên rỉ vài tiếng thì người có tâm tư sẽ nghe được hết.

Nghĩ như thế, nàng không thể không đề giọng xuống cự tuyệt nói: “Ban ngày đây, vẫn còn ở trong xe ngựa - chàng nhận một chút được không?”

“Trong xe ngựa không phải vừa vặn sao? Đung đung đưa đưa, ta đung đưa lắc lư thế nào cũng không gây chú ý.” Tiểu Dương lấy lý như đương nhiên đáp, “Hơn nữa, trời quang sáng sủa, rất kích thích, không, rất lãng mạn.”

“...” Trong nháy mắt Uyển Như hiểu, câu kích thích đây mới là lời nói chân chính trong lòng tam lang.

Nếu lúc trước có lẽ nàng sẽ ỡm ờ đồng ý, nhưng phải chú ý đến khí độ của nữ tử xuất thân thế gia, sao có thể làm ra loại chuyện mà chỉ có kỹ nữ làm được? Ban ngày thì cũng thôi đi, đây chính là bên ngoài, xung quanh còn một đám người đây!

“Cái này tuyệt đối không được, chàng không cần thể diện nhưng thiếp cần!” Uyên Như lắc đầu như trống bỏi, kiên quyết không đồng ý, Tiểu Dương cũng không thể dùng sức mạnh, hai người tạm thời giằng co.

Thấy gương mặt thê tử nghiêm túc, nhãn châu của Tiểu Dương chuyển một cái lập tức tính toán thực hành kế “Minh Tu Sạn Đạo, Âm Độ Trần Thương” (dương đông kích tây), buồng eo nhỏ của Uyên Như ra rồi lấy một cái hộp nhỏ từ trong thắt lưng, giống như hiến vật quý mà nói: “Vậy thì chơi cái khác đi, nhìn xem, ta mới có đồ chơi nhỏ.”

Tiểu tức phụ trầm ngâm vừa nhìn, trên một sợi dây xích vàng treo một quả bóng vàng hơi lớn hơn quả nhỏ một chút, nhìn rất khéo léo nhưng có tác dụng... gì? Sợi dây xích cũng không dài, cũng không thể mang lên cổ, nếu là lắc tay thì quả bóng vàng này hơi lớn.

“Đừng xem thường đồ vật này, nơi này còn bao gồm vài lớp quả bóng vàng.” Tiểu Dương nhét vào lòng bàn tay Uyên Như, khoe khoang nói: “Tận cùng bên trong là một loại tiểu điều (chim nhỏ) rất đặc biệt, gặp nhiệt cả đồ chơi nhỏ sẽ rung.”

Rung thì có thể làm gì? Uyên Như vô cùng nghi hoặc nhìn phu quân mình, tiểu cầu này đúng là khế nhảy lên ở trong lòng bàn tay nàng, nhưng cái này thì có gì tốt để chơi? Cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, nhìn con kiến dọn nhà cũng có thể vui vẻ cả một buổi chiều.

Còn chưa kịp há mồm, đã nghe ngoài xe ngựa truyền đến tiếng kêu của thị nữ, nghe nói là Tạ Tuấn Dật muốn tỷ thí phi ngựa với Thôi Văn Khang, hai người thì không có ý nghĩa, vì vậy cho người tới mời Tiểu Dương tham dự.

“Biết rồi, nói bọn hần biết Tam lang quân lập tức đi ngay.” Uyên Như vội vàng cất giọng đáp, sau đó đẩy Tiểu Dương để hần cút nhanh.

“Tạ Tuấn Dật, Hừ! Có vài người, đi tìm chết cũng không liên quan gì đến ta.” Tiểu Dương vừa sửa sang lại xiêm áo vừa cắn răng nhỏ giọng nói: “Có vài người, có chết ta cũng sẽ không bỏ qua, sống không bằng chết mới tốt nhất.”

Uyên Như bật cười, hiểu kỳ nói: “Thế nào là sống không bằng chết? Nhưng gã là người Tạ gia.”

“Không phải gã thích nữ sắc ư, còn nhiều biện pháp mà không làm bản tay ta.” Tiểu Dương nửa quỳ rù rì nói ở bên tai nàng: “Chuyện như vậy nàng đừng xía vào, cách gã càng xa càng tốt, không tới một tháng sẽ có kịch hay mở màn.”

“Tùy chàng vậy, đừng quá giới hạn là được.” Uyên Như gật đầu một cái đưa mắt nhìn phu quân xuống xe, lại âm thầm lẩm bẩm - tam lang này là người có thù tất báo. Tạ Tuấn Dật sẽ không thật sự chọc hần chứ? Ừm hừm, thật là thâm, như vậy sẽ bị ghi hận.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng trong nửa tháng sau đó một là trong lòng chán ghét, hai là vì tránh tị hiềm, cơ bản là nàng sẽ không gặp mặt chính diện với Tạ

Tuấn Dật, cho dù là gã kiếm chuyện hỏi, cũng chỉ dùng thị nữ truyền lời đuổi đi, mang theo gần năm mươi thị nữ, vú già, họ cũng không phải là đồ chỉ dùng để trang trí.

Có câu nói “khoảng cách sinh ra đẹp”, Uyển Như không thanh tú động lòng người đứng ở trước mặt Tạ biểu ca, nhưng ngược lại gã lại càng cảm nhận được biểu muội xuất sắc.

Bởi vì xe ngựa cách âm kém, cho nên lúc nàng đánh đàn cho phu quân mình Tạ Tuấn Dật cũng đã nghe đến, gã tưởng rằng cầm kỹ của mình đã rất tốt, kết quả lại bị Uyển Như đánh bại, hoặc là nói, gã cho rằng biểu muội có thể làm người tri âm của mình, hào hứng bừng bừng lấy ống tiêu ra muốn cùng hợp tấu với đối phương, bất đắc dĩ tiếng tiêu vừa lên thì nàng đã lập tức dừng lại, làm cho ai đó tiếc nuối vô cùng.

Nếu nói là ở trên phương diện cầm kỹ Uyển Như hơn một chút đã khiến cho Tạ Tuấn Dật sinh ra ý ngưỡng mộ, một chuyện khác lại khiến cho lòng gã sinh ra cảm giác sùng kính, càng lúc càng ái mộ mỹ nhân hiền ngang này.

Bởi vì Uyển Như vừa bắt đầu cưới ngựa cũng không dám kéo dây cương, dựa vào nghị lực, chỉ tốn thời gian nửa tháng là có thể giương cung bắn tên lúc thốt ngựa chạy chậm rồi, mặc dù không bắn trúng, nhưng ít nhất nàng học được phi ngựa rồi!

Thật ra thì, kiếp trước Uyển Như đã làm qua những chuyện tương tự, vì để Tạ Tuấn Dật yêu thương cưng chiều, vì có thể cùng chung hứng thú tâm hợp ý đầu với gã, nàng có thể một tháng đọc thuộc ‘Kinh Thi’, ba tháng đọc lầu lầu ‘Luận Ngữ’ và ‘Đại Học’, thời gian một năm luyện được một tay viết chữ tiêu Khải cực kỳ xinh đẹp.

Cưới ngựa, chỉ cần có ý chí hoặc là nói có nhẫn tâm, làm sao có thể không luyện được?

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy cả, đến lão quân sĩ doanh mò mẫm lẫn lộn ở trong quân hai mươi năm cũng không khỏi cảm khái: tam nương tử không giống người thường! Nhìn mềm mại lại có “nhiệt tình” không thua với hán tử oai hùng, xứng với tam lang quân!

Tất nhiên Tiểu Dương vô cùng hài lòng với người thê tử như vậy, thê tử chỉ biết đánh đàn ca hát phong hoa tuyết nguyệt hán ngữ thi cũng không muốn, ca kỹ, vũ cơ trong nhà còn nhiều, không thiếu một loại nào, cũng chỉ có Uyển Như lúc đang đại chiến có thể trấn định tiền hán xuất chinh, trong ngày thường nói học cái gì là lập tức có thể cắn răng học được mới thôi.

Mà vì vậy Tạ Tuấn Dật mới sinh ra mê luyến cũng không gạt được hai mắt của hắn, nếu nói là trước đó tam lang chỉ nói chơi với Uyển Như hẳn muốn dạy dỗ người này, nhưng sau khi nhìn rõ gã lòng muông dạ thú, hẳn càng sẽ không buông tha kế hoạch này.

Về phần làm thế nào? Tiểu Dương không khỏi âm thầm tính toán.

Buổi chiều ngày mai sẽ gặp Diêu thứ sử quản lý châu huyện, ông ta cũng là một người biết quản lý, nhất định sẽ thịnh tình muốn mời đoàn người mình ăn uống tiệc rượu, Thanh Giang quận chúa, con trai trưởng Uy Vũ Hầu, cháu ruột Thôi tướng gia còn có Đại Tài Tử Tạ gia, ai không muốn nịnh bợ?

Như vậy, rồi giựt giây mẫu thân đồng ý, cho Diêu thứ sử một cơ hội leo lên Tạ gia, ha ha.

Chương 43

Diêu Nữ Tranh Phu

Tiểu Dương quyết định trong lòng rồi đi tìm mẫu thân mình thương lượng lộ trình công việc, đã có trưởng bối ở đây hẳn chuyên quyền không tốt, cho dù là hỏi tượng trưng một chút cũng phải để mẫu thân quyết định cuối cùng.

Quận chúa nghe nhi tử đề nghị sau đó như có điều suy nghĩ hỏi: “A, đi ăn uống tiệc rượu buông lỏng gân cốt?”

“Không sai.” Tiểu Dương rất nghiêm túc gật đầu một cái: “Chúng ta đã liên tục đi mười sáu ngày, ban đêm không cắm trại thì cũng nghỉ ngơi ở trạm dịch bình thường, cũng nên tìm nơi đứng đắn ở hai ngày, cải thiện cuộc sống đúng không?”

“Nơi đứng đắn?” Thanh Giang quận chúa tựa cười như không cười nhìn nhi tử, khẽ mỉm cười: “Đừng nói với ta, con không phải biết họ Diêu này chính là một con chó thỏ hạ của Tam hoàng tử.”

“Ông ta làm chó của ông ta, con làm người của con.” Tiểu Dương không ngay mặt trả lời vấn đề mẫu thân nói lên, nhưng coi như là biểu lộ thái độ của mình.

“Vậy con tiếp tay làm việc xấu làm gì?” Quận chúa nhẹ nhàng phe phẩy quạt tròn bộ dạng vô cùng bình tĩnh thanh thản, đối với chuyện nhi tử làm hay quyết định sự phát triển của gia tộc gì đó, bà không biết cũng chẳng sao, hỏi thăm như thế cũng không phải là chất vấn mà chỉ là tán gẫu thôi.

“Tên kia cũng chỉ là giúp Tam hoàng tử nhìn trông ngựa mà thôi, đâu được xem là có thể gây vấn đề gì?” Tiểu Dương cũng hoàn toàn không đặt Diêu Thứ Sử ở trong mắt, trong giọng nói ẩn chứa ý khinh miệt không nhỏ.

Vị Thứ Sử này cũng chỉ là lang quân nhà địa chủ mà thôi, giỏi về đọc sách lại bỏ ra số tiền lớn bái sư lúc này mới khảo được Tiến Sĩ, rồi sau đó được Bành thị một thế gia nhị lưu gả cho nữ tử chi thứ làm đầu tư, cho nên đi từng bước một trên con đường sĩ đồ.

Dù vậy, ông ta cũng chỉ là một người quê mùa phụ thuộc người khác mà thôi, liều chết cũng không vào được vòng thượng tầng chân chính. Đám người Thanh Giang quận chúa đi ăn uống chùa mấy ngày là cho Diêu Thứ Sử mặt mũi rồi, Tiểu Dương có nguyện ý để ông ta dính vào quan hệ gì hay không, vậy còn phải xem tâm tình.

“Con định đi một lần nhưng phiền lá không dính thân, không biết, có người lại sẽ nghĩ phương pháp để cho con phạm phải chuyện ghê tởm.” Đầu tiên là Thanh Giang quận chúa lên tiếng nhắc nhở, rồi sau đó lại đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, nhận lời: “Thôi, vui lòng đi thì đi thôi, ta không có ý kiến, dù sao rảnh rồi không có việc làm.”

Bà đột nhiên cảm thấy để nhi tử đi chơi một chút chịu chút thiệt nhỏ cũng không tồi, bị người tính kế mới có thể chân chính hiểu được cái gì gọi là “thối đời hiểm ác”, dù sao, qua không bao lâu nữa bọn họ phu thê phải xa nhà lịch lãm, coi như là học hỏi trước.

“Điều con muốn chính là cho người phạm phải chuyện ghê tởm.” Tiểu Dương hừ lạnh một tiếng vừa gấp rút cười nói: “Nếu sau đó xảy ra chuyện gì thì mẫu thân đừng nói gì cả, cứ tỏ vẻ mặt chán ghét là được rồi.”

“Hả? Con đấy!” Thanh Giang quận chúa giơ tay lên chọc một cái vào trên đầu nhi tử, dờ khóc dờ cười lắc đầu cảm khái, “Ta còn nói sao gần đây con lại khách khí với những người không liên quan kia vậy, thì ra là từ lúc mới bắt đầu đã nghĩ đến chuyện này?”

“Nào có? Không có!” Tiểu Dương cũng không biết đó là “khách khí” hay là... “gài bẫy”, dù thế nào cũng bày ra vẻ mặt chính nghĩa chết không thừa nhận mình có mưu đồ.

“Được rồi được rồi, con không làm chuyện xấu.” Trên thực chất Thanh Giang quận chúa là một người có tính nguyên tắc không quá mạnh, luôn mọi cách cung chiêu nhi tử của mình, lời kéo tay tam lang vượt ve một trận, bảo hẳn đừng xù lông.

Vượt ve xong rồi còn hỏi về những suy nghĩ kỳ quái trong đầu Tiểu Dương, đối với Quận chúa mà nói, đây mới là đại sự đáng giá để bà chú ý, nhưng cố tình hai nhi tử của mình vẫn lừa gạt mà không báo, lúc này ra khỏi nhà Tiểu Húc mới lộ chút ý tứ.

“Không có chuyện gì, đầu không đau cũng không ngứa, trước đó còn cảm thấy là suy nghĩ của người khác, nhưng bây giờ cảm thấy đó chính là của mình.” Tiểu Dương hơi xin lỗi cười cười, “Lúc bắt đầu còn tưởng rằng trúng tà nữa ạ.”

“Sao lại là trúng tà, đừng nói mò. Các con vừa sinh ra thì có cao tăng tổ pháp, trên người đeo cũng là vật trừ tà!” Quận chúa trợn mắt nhìn Tiểu Dương một cái lại lặp lại dặn dò hẳn không thể tháo khóa bạc xuống.

Nói đến mặt trời sắp lặn xuống sườn núi, lỗ tai của Tiểu Dương dần dần ngứa ngáy còn chưa thấy bà có ý dừng lại, Tiểu Dương há mồm muốn kiếm cớ trốn đi, lúc này Quận chúa mới phát tay một cái nói: “Được rồi được rồi, ta cũng giữ con lại lâu nữa. Ngày mai muốn chơi thì chơi đi, chỉ là đừng quá mê muội.”

Bà cũng không nói nhi tử đừng quá mê muội tiệc rượu vui đùa, vốn “miệng” của tam lang không tốt, chỉ là nhắc nhở hấn đừng bởi vì một chút nguyên do râu ria liền một lòng một dạ đi trêu chọc người, thỉnh thoảng một lần thì xem đó như là tâm tính của trẻ con, đừng lãng phí thời gian với chuyện như thế này, đó thật là đáng xấu hổ.

Tiểu Dương luôn miệng đáp lời nghiêng đầu vội vàng lách người, sợ chạy chậm lại bị lão mẫu thân xách theo lỗ tai nói nữa, ai có thể nghĩ đến, hấn xoay người đi nói chuyện với thê tử, Uyển Như lại đưa ra nghi vấn tương tự.

“Điều thứ sử, thê tử của hấn Bành thị là bên mẫu tộc của Tam hoàng tử, phải không? Không xuất thân từ con vợ cả?” Uyển Như vừa nghe nói phải chính thức đi nhà người ta làm khách lập tức biến sắc tiến vào tình trạng đề phòng, trong đầu suy nghĩ liên tục.

“Ồ, biết không ít nha, đúng là xuất thân từ chi thứ.” Tiểu Dương gật đầu một cái, rồi lại nói cho Uyển Như biết tổ phụ của Thứ Sử phu nhân và ông cố Tam hoàng tử là huynh đệ ruột, nhân khẩu của Bành gia không thịnh vượng, vì vậy, quan hệ này cũng không coi là xa xôi.

“A Dương, thoát nhìn tuy Tam hoàng tử là trưởng tử, nhưng cũng không phải con vợ cả, cái này...” Uyển Như do dự liên tục sau đó còn giảm thấp xuống, khẽ nói chút lời bất kính, “Nhà chúng ta, không cần thiết qua lại quá gần với người bên mẫu tộc của hấn, đâu nhỉ?”

Dựa vào trí nhớ đời trước, nàng nhớ rõ mới đầu làm ảm ỉ lợi hại nhất là Tam hoàng tử và Lục hoàng tử, sau đó nổi lên nắm quyền cùng đánh với bọn họ chính là Thất hoàng tử, cuối cùng thành chuyện lại là tiểu Cửu hoàng tử.

Thân là nữ nhân của Tiểu gia, dĩ nhiên là Uyển Như hi vọng nhà chồng đừng đứng sai chỗ trong cuộc phân tranh nhiều năm này, vội vàng cho tam lang một lời nhắc nhở.

Ai ngờ, thế nhưng hấn lại chẳng hề để ý hỏi đáp: “Mặc kệ bọn hấn ai lên nắm quyền cũng phải tạo điều kiện cho nhà chúng ta, nắm quyền trước càng phải kính trọng. Yên tâm, đi chỗ nào ăn uống tiệc rượu cũng không quan hệ, ta phản đối đại ca đi làm thị vệ chỉ là sợ có người to gan lớn mật trực tiếp động thủ, nàng hiểu không.”

Sau khi nghe xong, Uyển Như trợn hai mắt lên, sững sờ.

Tất nhiên nàng hiểu ý của phu quân, một khi có người bức vua thoái vị, mặc kệ ai thắng đều phải chết một đồng thị vệ, cung nhân, cho nên, đại ca phải làm là thi võ cử sau đó phóng ra ngoài mới là chính đạo.

Chỉ là, ngụ ý của phu quân, địa vị Tiểu gia cao cả, tự mình biết hoàng tử nào là cười đến cuối cùng cũng không phải giấy thông hành của bất kỳ kẻ nào?

Sau khi suy nghĩ này xuất hiện Uyển Như có cảm giác như long trời lở đất: đây chẳng phải là chỉ chuyện mình sống lại một lần nữa cũng hoàn toàn vô dụng không dùng được gì ư?!

Ý nghĩa của việc sống lại không phải đồng nghĩa với việc có thể biết được hướng đi của tương lai ư? Biết một bí mật lớn cũng vô dụng, còn có cái gì có thể tiêu diệt cuộc sống?

Trong thâm trạch nội viện có thể biết gì đó cũng có hạn, trừ lần đó ra, thù dật trò gian trá, cải tạo kỹ thuật chưng cất rượu, phát triển lưu phái thi từ hội họa, vài năm sau khúc ca mới, những thứ này có tác dụng với Tiểu gia ư?

Nhìn bộ dạng Uyển Như cau mày khổ não, Tiểu Dương còn tưởng rằng nàng đang phiền não chuyện ngày mai làm khách, chỉ cười một tiếng: “Có cái gì tốt để suy nghĩ hay sao? Mẫu thân Bành Tu Viện của Tam hoàng tử cũng chỉ là đứng hàng trung gian trong cửu Tần mà thôi, đây chỉ là đi gặp một tộc muội của bà ta, ngay cả mẫu thân ta nàng cũng không sợ, cần gì vì nó mà phiền não.”

“Thiếp...” Uyển Như gắng gượng nở nụ cười, lắc đầu nói: “Thiếp không có phiền não, chỉ suy nghĩ một chút ngày mai mặc gì thôi.”

“A, nàng tùy tiện mặc gì cũng đẹp cả!” Tiểu Dương dứt lời lại nhẹ nhàng hôn bên má nàng một cái, hạ thấp giọng cười nói: “Không mặc gì càng đẹp.”

Uyển Như gạt gao nắm được lấy bàn tay đang di chuyển vào trong áo lót của nàng, cau mày cả giận nói: “Đừng quấy rối, cũng sắp đến trạm dịch rồi! Có muốn thiếp đi ra cửa gặp người hay không đây?”

Chờ Tiểu Dương đi ra cửa sắp xếp chỗ cư trú, nàng vừa khóc vừa bắt đầu đấm đệm dựa mèm: đây không phải là phiền não mà là mất mát. Sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được nỗi đau thương của ta, quá khổ mà! Còn có chuyện gì so với chuyện ý thức được mình sống uổng phí mười năm, bị kịch gì hơn chuyện tất cả suy nghĩ đều bị đảo lại?

Uổng cho nàng còn nghĩ sau khi vào kinh nên tìm cơ hội đến gần Cửu hoàng tử lôi kéo một phen, còn hào hứng bưng bưng nghĩ ở thời khắc máu chốt chỉ điểm giang sơn dẫn dắt Tiểu gia đi ra sương mù nữa chứ, kết quả người ta hoàn toàn không cần!

Uyển Như không thể không đối mặt với một sự thật, trong năng lực chính thức của một người, hai kiếp nàng đều là củi mục, đừng hy vọng có thể một mình đâm đương một phía hô mưa gọi gió, thay vì suy tính những thứ tài nghệ cao cấp không thiết thực này, không bằng thành thật làm bà chủ nhỏ.

Giữa trưa ngày kế, Tiểu Dương sắp xếp cho quân sĩ và bộ phận tỳ tớ hạ trại ở ngoài thành, chính hấn cười tuần mã màu đen dẫn hơn một trăm người hộ

tổng mẫu thân và thê tử đi tới cửa thành, bên người còn đi theo Thôi Văn Khang và Tạ Tuấn Dật.

Từ Hằng Ninh thì chảy nước mắt đứng từ xa đưa mắt nhìn bọn họ đi ăn uống tiệc rượu, khóc cho lý do nhưng đầy đủ sau: luyện binh chính là hấn, áp trận chính là hấn, uống rượu nhìn mỹ nhân không có hấn. Biết rõ hấn thích nhất say nằm ngủ trên gối mỹ nhân, khôn kiếp mà!

Tiểu Dương mới mặc kệ bạn tốt oán thâm, phát tay một cái đi đặc biệt tự nhiên, từ xa vừa mới thấy cửa thành hấn đã phát hiện Diêu thứ sử đã cung kính ở ven đường nghênh đón.

Hơn bốn mươi mặt trắng có râu, vóc người không lùn lộ vẻ gầy, tướng mạo nhìn coi như không tề, chỉ là xương gò má nhô cao, đôi môi hơi bạc, trong tướng mạo mang theo lạnh nhạt.

Sau khi Diêu thứ sử chào hỏi Quận chúa và tam lang xong, Tiểu Dương liền giới thiệu đại cửu huynh với ông ta, rồi sau đó vừa chỉ Tạ Tuấn Dật nói: “Bát Lang Trần Lưu Tạ thị, người thân của nhà ta. Vị này là đại tài tử, không tới ba năm nhất định danh chấn Kinh Thành.”

Có thể sử dụng Quận Vọng làm tiền tố vậy chắc chắn là con vợ cả, không hề cập tới Thôi Tương chỉ mơ hồ nói là người thân, là vì che giấu Tạ Tuấn Dật không có phụ thân, cho dù ai cũng biết Thôi Tương có một nữ nhi làm quả phụ ở Tạ gia, cũng không nhất định biết nữ tử của quả phụ kia là đứng hàng thứ mấy, dù sao, thể hệ đồng lứa này của Tạ gia trừ bốn người bên ngoài kia thì cũng chưa có ai bắt đầu đi lại ở trong quan trường. (Quận Vọng: danh hiệu kết hợp giữa Quận và Vọng, Quận là hoạch định khu vực hành chính, Vọng là danh môn vọng tộc, Quận Vọng là chỉ rõ một địa vực (vùng) hoặc trong phạm vi một danh môn đại tộc, trong đoạn này là đang nói đến gia tộc Tạ thị.)

Về phần tài tử cái gì đó, thật sự không có tán dương cũng chỉ có thể nói là có tài, con em thế gia ai không biết đánh đàn, thư họa chứ? Danh chấn Kinh Thành cũng không xem là lời nói dối, Tiểu Dương rất xác định gã sẽ lập tức nổi danh ngay thôi.

Quả nhiên, Diêu Thứ Sử nghe xong giới thiệu lại thấy Tiểu Dương và Thôi Văn Khang đang tiến lên phía trước, trong lúc nói chuyện với nhau rất chăm sóc vị Tạ bát lang này, người này quả thật tác phong nhanh nhẹn rất thân thiện, nhất thời ông ta chú ý đến Tạ Tuấn Dật kia - Trần Lưu Tạ thị, thật tốt, không kém lắm với nhà Thôi Tương!

Nghĩ như thế, Thứ Sử càng ân cần với Tạ Tuấn Dật, ông ta vốn là người dựa vào khoa thi đi lên, cùng nói chuyện với vị bát lang yêu thích đọc sách này cũng coi như hợp ý, dọc theo đường đi cười nói liên tiếp, khiến cho vị Đại Tài Tử này không khỏi có chút lảng lảng.

Nửa tháng này gã trôi qua thật sự thoải mái, Thôi Văn Khang không bói móc, Tiểu tam lang nghe gã thổi tiêu rồi đánh cờ mấy lần, thái độ chột trở nên

vô cùng thân thiết, người mặt lạnh bỏ rơi một lần trước hoàn toàn không phải là Tiểu tam lang.

Tài hoa này, quả nhiên là công cụ xã giao mọi việc đều thuận lợi, nhìn xem, hôm nay đường đường là Thứ Sử một châu cũng vì mình mà khuynh đảo rồi!

Khi Tạ Tuấn Dật cảm khái tài hoa quan trọng cỡ nào thì đã tiến vào nội viện Diêu gia, Uyển Như lại cảm khái với tầm quan trọng của quyền thế, nàng là Huyền Quân triều đình sắc phong, người di Thứ Sử phu nhân của Tam hoàng tử gặp cũng phải hành lễ! Trừ Quận chúa ra nàng chính là người thân phận địa vị cao nhất trong đám người này.

Hàm tước mệnh phụ kia cũng không phải là phu quân nhi tử của ai làm đại quan đều có thể có, phải có chiến công hoặc thánh sủng đi đổi, cầu xin Thiên gia còn không nhất định nguyện ý cho, dù sao mệnh phụ cũng có tiền gạo lương tháng, cho nhiều triều đình sẽ thua thiệt.

Chờ A Dương lên làm đại tướng quân thì ta sẽ là nhất phẩm quốc phu nhân nhỉ?

Uyển Như ngồi ở bên cạnh Quận chúa không biến sắc quan sát căn phòng hoa lệ không giống phòng của Diêu Thứ Sử, vừa mất hồn, lần này nàng theo chân Quận chúa quan sát thực tập làm khách thế nào, lấy “xem lâu nói ít” là phương châm làm việc, không cần vắt hết óc đi đáp lời.

Thật ra thì, Thanh Giang Quận chúa cũng có chút kiệm lời ít nói, nụ cười cũng rất nhạt, dùng từ đơn giản nhất “ừ, a, ồ” là có thể ứng phó được chuỗi lời dài của người Diêu gia, bộ dạng khẽ vuốt cằm bộ nhìn lại thì khí thế rất đủ, khi giơ tay nhắc chân hiển rõ cao nhã, ung dung.

Đáng giá học tập, vô cùng đáng giá học tập! Không biết, khi Uyển Như lấy bà bà (mẹ chồng) làm gương thì chín nữ nhi trang điểm lộng lẫy của Diêu Thứ Sử đứng thành một hàng lại vẻ mặt hăm mộ len lén lấy nàng làm gương.

Nếp gấp của làn váy điệp này rất tỉ mỉ, mỗi màu sắc cũng không giống nhau, chân nhẹ nhàng đung đưa màu sắc của làn váy lộng lẫy này nhộn nhạo như ánh trăng chảy xuôi, đây là “váy Nguyệt Hoa” đang lưu hành trong kinh nhỉ? Vừa hoa lệ lại lịch sự tao nhã!

Trang sức phối hợp cũng chọn rất tốt, lấy lữ ti vây quanh bạch ngọc, trân châu làm chủ thỉnh thoảng làm đẹp có thể kết hợp với ngọc lưu ly, nhiều một phần sẽ vướng víu thiếu một phần sẽ có vẻ cợt nhã, trang dung cũng vừa đúng, mỹ lệ mà không táo bạo, phú quý mà không ra vẻ người lớn.

Các cô nương Diêu gia vừa âm thầm hăm mộ một phen vừa có chút nóng vội, vị Tiểu tiểu tướng quân kia đã có thể tử như vậy, còn có thể ăn đã thực ở bên ngoài ư?

Đồng thời, Uyển Như nhìn một hàng tiểu nương tử này đột nhiên liền hiểu ý, trong chín nữ nhi có năm người tuổi cũng không sai biệt lắm, đều là đáng vẻ

mười lăm mười sáu, phải nói đều là Diêu phu nhân sinh thì tuyệt đối không thể nào.

A, nhà này gia giáo thật tốt, thứ nữ, dòng chính nữ đều ăn mặc bình thường? Cũng đều mang ra gặp khách quý, không chỉ gặp còn dự định cho mỗi người đều nói đôi câu! Nếu Diêu Thứ Sử không có tính toán gì đến quý cũng sẽ không tin.

Uyên Như uống trà nhìn thật lâu cũng nhìn không ra ai là thân nữ nhi của Diêu phu nhân, Bành thị này ngũ quan đoan chính mắt hạnh liễu mi, chúng nữ nhi đều xinh đẹp nhưng không có vị nào là đôi mắt nhỏ.

“Tiểu nương tử quá nhiều, xem đến hoa mắt rồi.” Có lẽ Quận chúa cũng không kiên nhẫn cùng cười cười nói nói với những nữ tử không biết đích thứ này, trực tiếp nói với Thứ Sử phu nhân: “Lưu lại nữ nhi ruột của ngươi, còn lại đi chơi đi.”

Hả? Thì ra là còn có thể nói thẳng như vậy! Uyên Như nhìn một hàng tiểu nương tử mang trang sức lóng lánh lui ra, chỉ để lại một đứa bé chừng mười tuổi, nhất thời cảm thấy tầm mắt phía trước nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, không thể không âm thầm bội phục bà bà thật là anh minh.

Đám tiểu nương tử đang đi ra cửa vốn đều là vẻ mặt kính cẩn nghe theo nhưng khi ra khỏi cửa thì trên mặt lập tức trở nên tươi sáng hơn, hâm mộ, ghen ghét, không cam lòng...

Thiếu nữ mặc váy quả hạnh màu đỏ đột nhiên cười nhạt một tiếng phá vỡ bình tĩnh: “Nhị tỷ khiến cho mẫu thân vui vẻ thì thế nào đây? Ép chúng ta tặng cho tỷ cơ hội nói chuyện, nhưng đáng tiếc, quý nhân hoàn toàn không để chúng ta ở trong mắt. Đây cũng không giống như bị đuổi ra ngoài sao?”

“Ngươi bầu vú phụ thân thì có thể thế nào? Chẳng lẽ phụ thân có thể giúp đỡ trực tiếp nhét Diêu Trinh Như ngươi vào phía trước tiệc rượu ư?” Mặc xiêm y màu xanh lam, Diêu Nhị Nương hừ lạnh một tiếng mang theo tỷ nữ quay người rời đi.

Diêu Trinh Như cũng cười lạnh, luôn sẽ có biện pháp.

Lúc trước đám người Tiểu Dương vào cửa thì vì lấy tất cả thời cơ đưa ra một ít nữ nhi xinh đẹp của mình ra gặp mặt, Diêu Thứ Sử cố ý cho các nàng mang theo mũ che mặt đứng ở bên trong hai cửa nghênh đón Quận chúa, đối với ba vị nam tử mà nói chỉ là nhìn liếc qua một chút, nhưng Diêu Trinh Như cũng xem như đã nhìn thấy rõ bộ dạng của đối phương.

Tiểu tướng quân lạnh lùng nghiêm túc, cháu ruột tướng gia cao lớn cường tráng, còn có lang quân Tạ gia tác phong nhanh nhẹn... Từng người đều là gia đình không tầm thường, tướng mạo đường đường, rể tốt như thế có thể nào bỏ qua?

Trinh Ngọc chỉ biết khoe mẽ, ả lại cảm thấy cơ hội luôn do tự mình sáng tạo ra, không tin ba quý nhân sẽ không để ý đến bên mình một cái!

Chỉ là, trước khi tìm cơ hội cần phải suy nghĩ kỹ càng, ai là người dễ mềm lòng, ai là người có tiền đồ nhất.

Chương 44

Biểu Ca Bị “Hủy” Rồi

Vào đêm, không thể tìm cơ hội bồi Quận chúa ở yến tiệc, Diêu Trinh Như quyết định chủ ý muốn thông qua thủ đoạn khác trực tiếp leo lên trên người ý trung nhân, liền bắt đầu gọi thị nữ âm thầm chuẩn bị.

Đồng thời, Diêu phu nhân mời đoàn người Thanh Giang Quận chúa đến nội viện ngồi vào ghế trên tham gia yến tiệc được trang trí xa hoa, tỳ nữ mặc tơ lụa nối đuôi đi ra, đang cầm khay chứa ly vàng ròng và các loại món ăn quý và lạ, để ở trước bàn, còn chưa chờ động đũa, lại có ca kỹ, vũ kỹ theo hầu.

Chỉ thấy tám nữ tử tuổi trẻ chia làm hai hàng trước sau ngồi xuống, bốn người trước mặt chia ra ôm tỳ bà trong ngực, khèn, đàn tranh, dựng thẳng đàn Không tiến hành trình diễn, một hàng phía sau là tấu cái xập xỏa, đánh nhịp và tiêu, sáo; ngoài ra còn có hai người đứng thẳng ca xướng, ba thiếu nữ mặc quần lụa mỏng nhẹ phẩy ống tay áo nhẹ nhàng tung bay. (đàn Không: loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.)

Có thể nói là điệu múa uyển chuyên, tiếng hát du dương, khúc nhạc động lòng người, nhưng vừa nghĩ tới chín vị tiểu nương tử như hoa như ngọc của Diêu gia kia đang như hồ rình mồi, vừa nghĩ tới tiền thính (phòng trước) cũng do gia kỹ duyên dáng mặn mà hầu hạ phu quân và đại ca uống rượu, Uyển Như liền cười không nổi, rượu ngon uống vào trong miệng cũng cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Diêu phu nhân thấy vẻ mặt nàng khó coi, còn tưởng rằng là ghét bỏ phục vụ không được chu đáo, vội vàng nói bóng nói gió hỏi khẩu vị của Uyển Như hoặc có thích gì khác không.

“Tiểu cô nương đẹp thì đẹp thật, nhưng nếu lấy tài nghệ mà nói...” Uyển Như chỉ vào ca kỹ bên dưới, lắc đầu cười một tiếng, trêu nói: “Chẳng lẽ là giấu những người tốt hơn để dành cho các khách quý cấp cao khác?”

Trong lòng nàng luôn suy nghĩ chuyện tiền sảnh, bất tri bất giác đã bật thốt ra khỏi miệng, mặc dù không tính là chỉ trích nhưng cũng khiến Diêu phu nhân có chút hối hận, quên vị này chính là người am hiểu âm luật, không chỉ có am hiểu còn có thể trình diễn trước trận đánh, mà Thanh Giang Quận chúa đến Tiểu gia cũng đã gần ba mươi năm.

Mình chỉ gọi mấy tiểu cô nương tới trình diễn chút bài hát mềm mại nhẹ nhàng quả thật không quá thỏa đáng.

“Trong nhà cũng có vị đại nương sở trường về tỳ bà, nhưng dung mạo bà ấy bị hủy...” Diêu phu nhân hơi khổ sở nói xong, uyển chuyển bày tỏ là đơn giản bà ta chỉ sợ bản mặt quý nhân mới không cho đối phương đi ra gặp người.

Ngay cả chiến trường cũng đi qua rồi, Thanh Giang Quận chúa lại thấy không quen một vị nữ tử bị lửa thiêu nửa gương mặt ư? Cũng không cho che mặt đã cho vị Tôn đại nương kia ôm tỳ bà Tứ Huyền dùng miếng khăn nhỏ đàn một khúc.

Khúc đàn mãnh liệt nương theo biến hóa của điệu múa người Hồ, khiến cho hai mắt của Thanh Giang Quận chúa và Uyển Như tỏa sáng, Quận chúa cảm thấy thủ pháp “lướt”, “rung” của đại nương này rất thành thực, dường như có chút sâu xa với nghệ nhân Tào Bối Nhi từ rất lâu trước kia.

Uyển Như thì đột nhiên nhớ tới người ở kiếp trước nói chuyện đồ cưới với mình cũng chính là người đánh tỳ bà bị Trương thị hủy dung.

Vị Tào đại nương này đúng là Tào Bối Nhi, bởi vì bà am hiểu đàn tỳ bà được Tiên Bình Nhạc Quận Vương phi mua cho nữ nhi làm của hồi môn, lại bởi vì dung mạo, tính tình cũng không tệ mà được Trịnh Oánh chải tóc nạp cho nam chủ tử làm thiếp, không đợi được đến lúc thoát khỏi nô tịch đã bị chủ mẫu kế nhiệm bói móc cho phát mại.

Rồi sau đó, Tào Bối Nhi trần trọc đi tới Tạ gia truyền thụ tài nghệ tỳ bà lúc này mới lại gặp phải tiểu chủ tử ngày xưa, báo cho nàng một chút chuyện cũ năm xưa.

Uyển Như thật sự không nghĩ tới, mình gả cho người khác rồi mà vẫn sẽ cùng xuất hiện cùng một nơi với Tào Bối Nhi người chưa đến bốn mươi tuổi mà hai tóc mai đã bạc.

Người này, phải tới tay. Nàng di chuyển con người quyết định chủ ý này, chuẩn bị chờ sau khi Tiểu Dương trở lại hỏi hấn, xem ra nên nhiệt tình một chút chủ động tỏ vẻ có hứng thú với Tào Bối Nhi để Diêu gia tự động đưa ra, rồi sau đó lại nghĩ biện pháp mua chuộc bà.

Khi nữ quyến bên này nghe tỳ bà xem múa, tiệc rượu ở bên nam nhân cũng đang khí thế ngất trời.

Diêu phu nhân vì bọn họ an bài ‘Chà chi vũ’⁽¹⁾ tráng kiện mà thướt tha, đồng phục, đạo cụ cùng với người tham gia múa đều gần như hoàn mỹ, hiển nhiên cũng không phải là loại nội viện nào có thể tùy tiện kiếm ra hay có thể sánh ngang được.

Chỉ thấy hai người thiếu nữ mặc la quần nhiều màu sắc nhẹ nhàng nhảy trong tiếng trống, đội mũ lông lầy của người Hồ các nàng cùng bắt đầu xoay tròn trong tiết tấu của nhịp trống, nhảy lên, hai cánh tay trắng nõn thỉnh thoảng

giơ lên cao thỉnh thoảng buông xuống, ngón tay tung bay vẫy những cánh hoa trong tay lên không trung, các chuông bạc trên đai lưng theo hông các nàng đang đung đưa mà phát ra tiếng vang trong trẻo.

Trong lúc múa các nàng còn tìm cơ hội đối mắt với khách quý ở chỗ ngồi, liếc mắt đưa tình, rồi sau đó khom lưng thật sâu kết thúc điệu múa, cúi xuống như vậy lập tức lộ ra xuân quang trước ngực.

Diêu Thứ Sử âm thầm nhìn vòng quanh một vòng, lại phát hiện trên mặt ba vị khách cũng không có gì khác thường, có thể không biến sắc trước sắc đẹp như vậy, nếu không phải là Liễu Hạ Huệ thì cũng là nguy quân tử?

Khách quan mà nói, ngược lại ông ta càng hi vọng đối phương là người ở về sau, nếu không, không có khe hở làm mối thì ruồi nhặng chích thế nào được?

Vì để cho ba vị thanh niên tài tuấn này say mê, thậm chí Diêu Thứ Sử dùng hết tất cả năng lực mời rượu, cho đến khi tiệc rượu này kéo dài đến giờ Dần (3 - 5h sáng), giờ mọi người chuẩn bị rời giường làm việc.

Uyển Như nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ gật, mở mắt vừa nhìn trời còn chưa sáng, tam lang cũng còn chưa trở lại, ngược lại nàng biết loại tiệc rượu này chơi suốt đêm rất thường gặp, bởi vì vấn đề tin tưởng và đã từng nói chuyện thân thiết với phu quân, vì vậy cũng không vội vàng hoang mang rối loạn cho người đi tìm hiểu Tiểu Dương đang làm gì.

Chỉ ngáp một cái, nói: “A Đường, người đi tới chỗ rẽ trước tiểu viện này nghênh đón tam lang, đình viện Diêu gia này chín ngã tám rẽ thoát nhìn đều giống nhau, đừng để hấn đi nhầm.”

“Vâng. Nương tử yên tâm.” Tiểu Đường nhẹ nhàng lôi kéo chặn đắp cho Uyển Như, nhỏ giọng hỏi đáp ở bên tai nàng: “Thập Nhị, Thập Tam còn có hai thân vệ đều đi theo lang quân, sẽ không đi nhầm đâu ạ.”

“Vậy thì tốt, còn có ca ca ta nữa, người cũng coi chừng một chút.” Lần này, Uyển Như không nâng mí mắt, nói xong xoay người lại ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên Uyển Như cảm thấy trên người trầm xuống, một mùi rượu nồng nặc nhắm thẳng vào trong miệng nàng, bị nghẹn làm nàng tỉnh táo hơn phân nửa, vừa mở mắt đã nhìn thấy nam nhân nằm trên giường mình thì sợ tới mức ngực cũng rung lên.

“Sao giờ mới trở về? Khắp người toàn mùi rượu, thiếp cho người chuẩn bị nước cho chàng tắm một chút nhé.” Dựa vào cảm giác Uyển Như biết đây là phu quân mình, nhưng vì lý do an toàn nàng lại đẩy hai cái, không cho đối phương tiếp tục hôn mình.

“Lau mặt rồi..., trong bụng uống nhiều sao có thể rửa sạch chỉ trong một lát được?” Tiểu Dương lâu bầu lấm bầm nói, đồng thời lúc đó cũng làm Uyển Như yên tâm hơn, cũng không cự tuyệt sự vuốt ve trên dưới của hấn nữa.

“Vậy sao còn không đành hoàng đi ngủ?” Ở trong ấn tượng của Uyển Như, nam nhân uống nhiều rượu thì phải hôn mê đi ngủ, nào có tinh thần phấn chấn giống như Tiểu Dương.

“Hưng phấn đến nơi đó không ngủ được.” Hấn chỉ hai ba lần đã giật áo lót của Uyển Như ra, ngậm rồi hôn môi nàng trong chốc lát rồi lại hôn một đường xuống phía dưới, đồng thời còn vụng về nói: “Trong rượu Diêu gia có thêm ít thứ.”

“Hả?! Vậy có gì không - umh...” Uyển Như còn lo lắng hấn ăn trúng độc, vội vàng đứng dậy hỏi, cũng là trực tiếp ưỡn ngực đưa con thỏ trắng nõn màu mỡ vào trong miệng sói.

“Rất có, ăn nhiều thứ không nên ăn! Thức ăn kia làm quá tinh tế, hoàn toàn không xác định được nó là gì, sau khi ta ăn mới biết.” Tiểu Dương bày ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt, thậm chí nhỏ giọng nói nức nở mà trong giọng nói đó còn kèm theo sợ hãi: “Nhu Nương, nàng nhất định phải cứu ta!”

Chỉ là, đồng thời lúc hấn đang giải thích thì động tác của hấn cũng nhanh chóng lột sạch áo lót của ái thê, hôn lên nửa người trên của nàng mấy lần.

“Đồ chàng ăn, sẽ không phải là...” Uyển Như khẽ xoa cái đầu ở trước ngực mình, cảm nhận được cự vật dần dần trở nên cực nóng mà cứng rắn, không khỏi vẻ mặt đau khổ hỏi: “Sẽ không phải là hổ tiên, lộc tiên... vật đại bổ chứ?”

Đúng là hấn ăn sai đồ, cho nên tối nay, không đúng, sáng sớm hôm nay sẽ khá dữ dội.

Hai người thân mật với nhau đến trời sáng, đại chiến ước chừng ba hiệp lúc này mới mây tan mưa tạnh, lúc này, bầu trời không ngờ đã sáng rõ.

Uyển Như nghĩ tới đang ở nhà người ta làm khách liền giùng giàng muốn đứng dậy, Tiểu Dương lại kéo nàng vào trong ngực của mình, không sao cả nói: “Ngủ thêm một lát nữa, không có chuyện gì. Đêm qua nghỉ trễ, hôm nay ai cũng sẽ không dậy sớm.”

Lúc đó, hai phu thê cũng đột nhiên nghe được viện sát vách truyền đến tiếng thét chói tai cùng với tiếng khóc của nữ tử.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thậm chí Uyển Như còn bật cười cảm thấy đối phương đúng lúc phá hỏng chuyện của Tiểu Dương, nhất thời hấn hừ lạnh một tiếng kéo chăn thoải mái nằm xuống, đồng thời còn thăm nói: “Ngủ, ngủ! Chuyện của người khác không liên quan đến chúng ta, ngủ tiếp.”

Thật bất hạnh chính là, phu thê hai người vừa mới tựa sát vào nhau chợp mắt, còn chưa ngủ đã lại bị tỳ nữ đánh thức, Bảo Châu rụt rè đứng ở trước tấm màn khom người nói: “Lang quân, mời... Mời ngài đi tới viện bên cạnh một chuyện.”

Hả? Được việc rồi hả? Tiểu Dương biết rõ lại giả bộ đầu óc mơ hồ, thật không bình tĩnh hỏi: “Người nào mời ta qua?”

“Điều Thứ Sử mời ngài.” Thật ra thì Bảo Châu cũng không nguyện ý đi vào thông báo, làm hại nương tử ngủ không ngon nhất định lang quân sẽ trút giận lên mình.

Nhưng Tiểu Đường đã canh hơn nửa đêm, trời sắp sáng nàng cũng đã đi ngủ, hai vị đại quản gia cũng đã chưa tới, hôm nay ở trong phòng này tỳ nữ nhất đẳng cũng chỉ có nàng ta, xảy ra đại sự phải nói cho chủ tử biết, cũng không thể trực tiếp đi cầu kiến Quận chúa? Vậy càng đáng sợ hơn.

“Nàng ngủ, ta đi xem một chút rồi trở về.” Tiểu Dương lật người xuống giường, vừa mặc y phục vừa hỏi: “Rốt cuộc thế nào?”

Bảo Châu nhìn Uyển Như nằm nghiêng ở giường một cái, không dám nói thẳng, nàng thấy thế rất là bất mãn nhìn tỳ nữ thân cận của mình: “Nói đi, có chuyện gì ta không thể biết hay sao? Thế nào, lại quên ai mới là chủ tử của người?”

Nói đến đây, Uyển Như tức giận không thôi, cảm giác tồn tại của Tiểu Dương thật sự là quá mạnh mẽ, hẳn lại là người quen ra lệnh, làm cho bên cạnh tôi tớ bao gồm của hồi môn Thôi gia tất cả đều lấy hẳn làm đầu, bất cứ mệnh lệnh gì của mình cũng phải đứng phía sau, thậm chí có chút chuyện gì mọi người biết nhưng hẳn không thích thì cũng sẽ thoải mái gạt không nói.

“Không phải vậy, nương tử, nô tỳ, nô tỳ chỉ sợ dơ bẩn tai ngài thôi.” Bảo Châu bị buộc bắt buộc chỉ đành phải nói thẳng, “Đêm qua Tạ lang quân xông vào phòng ngủ của Tứ Nương Diêu gia.”

“Hả?!” Uyển Như đột nhiên cả kinh, rồi sau đó lại mang theo chút ý tò mò bùm môi hỏi: “Hắn chỉ xông vào hay là đã làm gì rồi?”

“Dạ, không chỉ đơn giản là trong lúc vô tình đi nhầm vào.” Bảo Châu lại khiếp sợ nhìn Tiểu Dương, sợ hãi sinh ra lòng bất mãn với loại tò mò này của nương tử, thấy lang quân không có phản ứng khác, lúc này mới tiếp tục đáp: “Hiện tại bên kia cũng vỡ lở ra rồi, nói... nói... Tạ lang quân nói là ban đêm có người làm Diêu gia dẫn hẳn đi vào, rồi lại không nói được bộ dạng của đối phương, Diêu Tứ Nương thì khóc tím chết một lần - umh, bị chặn lại. Điều Thứ Sử mời lang quân qua thương lượng.”

“Ta cũng không phải là trưởng bối của gã, tìm ta thương lượng cái rắm.” Tiểu Dương tỏ vẻ ghét bỏ, cau mày nói: “Ai bảo hẳn uống say còn đi loạn? Đòng bặc Tạ gia cũng kỳ quái, chủ tử nhà mình cũng không lo chiếu cố.”

Nghe trượng phu oán trách, Uyển Như đen mặt nghĩ: nếu bọn họ có nhìn thấy Tạ Tuấn Dật, hoặc là nói, nếu bọn họ cố gắng tận lực hoàn thành công việc của chính mình, trước kia ta cũng sẽ không thành chuyện với gã.

Chỉ là, chuyện này nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái: “Xảy ra chuyện lớn thế này, gia đình người bình thường đều che giấu, sao Điều Thứ sử không có chút nào ngăn cản hạ nhân truyền loạn nhỉ?”

Rõ ràng tùy ý để “vỡ lở ra”! Đây thật là, quá kỳ quái rồi.

“Truyền ra mới có thể tránh chuyện Tạ biểu huynh trở mặt không giữ lời hứa.” Tiểu Dương cười lạnh ngồi xuống ở bên giường, vừa mang giày vừa giải thích cho Uyển Như, “Phần lớn thứ nữ của Diêu Thứ Sử đều do tiện tịch sinh ra, đáng dập tuy tốt nhưng thoát được nô tịch hay không cũng khó nói, con đường duy nhất của họ là chính mình trèo lên được nam nhân tốt.”

“VẬY chàng và đại ca thiếp...?” Uyển Như căng thẳng trong lòng, khó trách nói trong rượu có vấn đề, việc này rõ ràng là bị người thiết kế.

“Ta... Không phải tối hôm qua ta đã trở lại rồi sao? Trong đám người hầu của đại ca nàng có một ám vệ của Tiểu gia ta, huynh ấy rất tinh táo, yên tâm đi.” Tiểu Dương cúi người vỗ nhẹ lên mặt của Uyển Như, cười nói: “Chuyện này nàng đừng tham gia, nghỉ ngơi một chút đi phục vụ mẫu thân rửa mặt rồi lập tức rời khỏi nơi này.”

Đi được sao? Chắc chắn Diêu gia muốn giữ Quận chúa lại để chỉ hôn cho nữ nhi của bọn họ? Chỉ cần lưu lại một câu nói, Tạ Tuấn Dật kia sẽ không thể không cưới Diêu Trinh Như, cho dù là không làm chính thê cũng có thể làm dang thiếp.

Uyển Như nằm ở trên giường hò hét loạn lên trong đầu, trong chốc lát nàng liền nghĩ đến mình năm đó, lúc đó nàng bỏ trốn thật ra cũng chỉ vì đào hôn, hoàn toàn không xảy ra chuyện gì với đối phương, nếu lúc đó có người có tiếng nói làm chỗ dựa, là nàng có thể trong sạch về nhà hoặc chính đáng hợp tình gả cho Tạ Tuấn Dật.

Đáng tiếc, nàng đường đường là trưởng nữ của Thôi thị nhưng kết quả sau cùng lại bị trục xuất khỏi tộc, cuối cùng không thể không cả đời làm thiếp phụ thuộc vào Tạ Tuấn Dật.

Trong chốc lát, nàng lại nghĩ đến nếu Tiểu Dương đã biết rõ ràng chuyện của nữ nhi Diêu Thứ Sử như thế, vậy lần này là cố ý tương kế tựu kế gài bẫy Tạ Tuấn Dật ư?

Nhất thời Uyển Như bắt đầu tính toán nếu để gã cưới Diêu Trinh Như thì sẽ có chỗ “tốt” nào, ví dụ như, gã sẽ vượt mất khoa khảo năm nay? Hồng danh tiếng không thể lấy được nữ tử thế gia nhất lưu? Kéo theo Tam hoàng tử kia không thành chuyện được? Aizz, kể từ đó nhất định biểu ca này sẽ loay hoay đến bết đầu sứt trán rốt cuộc có thể biến mất khỏi cuộc sống của mình rồi.

Nghĩ như thế, phu quân mình thật là, thật xấu! Nhưng vì sao ta lại cảm thấy buồn cười? Ha ha.

Uyển Như không nhịn được nhếch miệng lên, không chỉ buồn cười, nàng còn đặc biệt muốn đi xem bộ dạng xui xẻo của Tạ Tuấn Dật giờ phút này, đáng tiếc Tiểu Dương nói nàng đừng tham gia vào, nghĩ cũng đúng, loại chuyện này trốn còn không kịp, sao có thể để dính lên người chứ? Giờ phút này nàng cũng

không ngủ được, dứt khoát mặc xiêm áo đi phòng Quận chúa chờ bà cùng nhau rút quân.

Không ngờ, chờ sau khi Quận chúa dùng bữa sáng hai người còn chưa kịp rời khỏi phòng chính, đã bị người chặn cửa, phu nhân của Thứ Sử và nữ nhi của bà ta mắt ướt nhòa chạy vội đi vào, thấy Thanh Giang Quận chúa thì lập tức “bịch” một tiếng quỳ xuống dập đầu.

Khóc lóc rồi rít cầu xin Quận chúa cứu một mạng Diêu Trinh Như, bởi vì Tạ Tuấn Dật luôn miệng nói hấn bị người làm Diêu gia đi vào nội viện, liền cho rằng đó là gia kỹ trong nhà bồi dưỡng chuyên dùng cho khách, hấn cũng vô tội người bị hại tất nhiên không nguyện ý gánh chịu trách nhiệm, kể từ đó, Diêu Trinh Như mất trong sạch lại không có người chịu trách nhiệm cũng chỉ có thể chết đi thôi.

Lời từ chối kia Uyển Như nghe thấy đã cảm thấy Tạ Tuấn Dật thật sự quá vô sỉ, nhưng kết hợp với sự giải thích của Tiểu Dương nàng có thể rõ ràng cảm thấy Diêu Trinh Như kia cũng không phải người tốt gì.

Nghĩ tới đây, nàng khẽ nghiêng đầu trực tiếp đỡ Quận chúa đi ra bên ngoài, chỉ muốn cho hai người bọn họ tự chính mình chớ can chớ đây một miệng lông đi, ai có thể nghĩ, câu nói tiếp theo của Diêu Trinh Như lại làm cho Uyển Như sững sờ ngay tại hiện trường.

“Là trong miệng của Tạ lang quân vẫn luôn gọi Như Nương, người làm mới mang hấn tới viện nhỏ của nô tỳ!”

Diêu Trinh Như, Thôi Uyển Như, lúc gọi lên đều sẽ thành “Như Nương”!

Ghi chú:

1. Chá chi vũ: là từ Thạch quốc Tây Vực truyền vào Trung Nguyên, Thạch quốc lại có tên là Chá Chi. Là một điệu múa khỏe khoắn nổi tiếng.

Chương 45

Tam Lang Lừa Gạt

Vừa nghe đến câu nói Diêu Trinh Như vừa lau nước mắt vừa nói ra kia, nhất thời Uyển Như như bị sét đánh: mặc kệ lời nói của nàng ta là giả hay thật, bản thân cũng bị liên lụy vào rồi.

Tạ Tuấn Dật cũng chỉ vừa tới Diêu gia làm khách, sao gã có thể biết được khuê danh của tiểu nương tử trong nhà được? Cho dù có hiểu biết rõ thì làm sao có thể phân biệt rõ được ai là “Như Nương” trong chín vị nương tử kia? Hoặc là nói, chính là lúc vào cửa nhìn liếc qua một chút cũng có thể làm cho gã khi đã uống say rồi vẫn luôn nhắc tới?

Nghĩ như thế nào cũng không thể, theo cách nói của đối phương, giải thích duy nhất chính là Tạ Tuấn Dật có một ý trung nhân là “Nhu Nương”, sau đó bởi vì nhớ thương cộng với say rượu đồng thời tác dụng nên Diêu Trinh Như làm thế thân vô tội bồi ngủ.

Chân chính vô tội nằm cũng bị trúng đạn là Thôi Uyển Như, quả thật muốn chửi hai con người không biết xấu hổ này, ngủ là ngủ có liên quan gì đến tên gọi này.

Người làm diu đến viện của người nhưng tiến vào phòng ngủ của người thế nào? Thấy ngoại nam người không biết kêu à? Gã muốn ngủ người không biết phản kháng sao? Tỳ nữ bên cạnh đều chết hết rồi à, đợi ngủ xong rồi mới hét to hai tiếng, đây rõ ràng là có quỷ mà!

Cho dù biết rõ có quỷ, nhưng “Nhu Nương” kia thì giải quyết thế nào? Diêu gia là cố ý dựa vào lời nói vô căn cứ này ép mình cùng làm việc xấu?

Nhất định phải giúp trời buộc Diêu Trinh Như vào Tạ Tuấn Dật mới có thể thuận lợi thoát thân?

Trong lòng Uyển Như lần lượt xuất hiện suy nghĩ kia, nhưng không nghĩ ra được một biện pháp nào có thể giải quyết được, thậm chí ngay cả câu nói “chém giết” kia của đối phương nàng cũng không biết nên nói gì tiếp nữa, chỉ có thể nóng lòng ở trong lòng đồng thời bày ra một bộ dạng thoả mái nhìn Diêu Trinh Như khóc quỳ trên mặt đất, lại nghiêng mắt nhìn phu nhân Thứ Sử đứng ở một bên, kéo dài thời gian nghĩ kế sách.

Vào lúc quan trọng này, Thanh Giang Quận chúa trấn an vỗ nhè nhẹ lên mu bàn tay Uyển Như, tay của hai người vốn đã cầm lấy nhau, vì vậy động tác này của bà cũng không gây chú ý, mẹ con Diêu gia đều chưa từng phát hiện.

Nhất thời Uyển Như như ăn Định Tâm Hoàn thờ phào nhẹ nhõm, rồi sau đó nàng liền nghe được bà bà của mình dùng một loại giọng nói lạnh lùng ngạo mạn chưa bao giờ nghe thấy.

“Đây chính là gia giáo của Diêu gia? Ô ngôn uế ngữ như thế cũng có thể nói ra được khỏi miệng!” Bà chỉ nói một câu như thế rồi phát tay áo mang theo Uyển Như đi ra ngoài.

Ngoại nam này nói khuê danh của một nữ tử, quản khí gió kêu gã đang gọi ai thì cũng xem như không nghe thấy, nhưng Diêu Trinh Như lại muốn nói ra trong chuyện xấu của mình, nói gần nói xa có dính dáng đến con của mình, bảo sao Quận chúa không nổi giận?

Hơn nữa, con trai mình cũng đã thông báo bà đừng làm bất cứ chuyện gì, chỉ bày vẻ mặt chán ghét, nói rõ chuyện này vốn có kỳ lạ, chỉ là không ngờ đối phương lại lòi Uyển Như xuống nước.

Đi là nhất định phải đi, chỉ là trước khi đi phải giải quyết một vấn đề này, quản nó là thật hay giả cũng phải bóp chết lời đồn đãi này.

Chỉ vì câu nói của Diêu Trinh Như mà Quận chúa nói đến vấn đề gia giáo, trên trán phu nhân Thứ Sử nhất thời chảy ra mồ hôi lạnh, Diêu gia còn chín nữ nhi đợi gả, đã gả đi còn có bốn, những nữ nhi xinh đẹp tài năng kia là vốn để Diêu Thứ Sử phát triển con đường làm quan của mình.

Trước đó ông ta dùng tướng mạo của mình để đổi tiền đồ, ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon sau đó bắt đầu lợi dụng nữ nhi để hình thành mạng lưới quan hệ, dưới tình huống này, sao có thể để cho Thanh Giang Quận chúa vị quý phụ nhân ở tầng chót nhất của Đại Tề đánh giá nữ nhi Diêu gia “không có giáo dục” được?

Hơn nữa, trong đồng nữ nhi này có hai nữ nhi ruột của Diêu phu nhân, bà ta còn trông cậy vào khuê nữ mà cả đời trôi qua thuận lợi hạnh phúc nữa, làm sao có thể tro mắt nhìn thứ nữ lỗ mãng liên lụy những người còn lại chứ?

Nghĩ tới đây, phu nhân Thứ Sử tát một cái lên mặt Diêu Trinh Như, hung dữ hỏi: “Người làm cái gì? Sao hán có thể biết tên người?”

“Mẫu thân? Nữ nhi không có!” Diêu Trinh Như có chút ngẩn người nhìn mẹ cả, bung mặt bị phần lác đầu liên tục. Đồng thời rất nghi ngờ, sao không giống với lúc thương lượng?

Trước đó, nghe Quận chúa gọi tên con dâu cũng đồng âm với mình, nàng ta đã muốn làm ra chút văn chương để gây chú ý với thê tử tiểu tướng quân, cho là Tiểu gia vì che đậy sẽ nguyện ý ra tay tương trợ, vào lúc này mẹ cả lại đột nhiên buông tha cách làm này, chẳng phải là tất cả nước bản đều sẽ hắt lên trên người mình sao?

Diêu phu nhân lườm nàng ta một cái, trong bụng thì cả một bụng lửa: xem xét thời thế cũng không biết còn muốn leo lên trên Trần Lưu Tạ thị, coi như vào lúc này treo lên được thì tương lai cũng không nắm được!

Trùng xong rồi bà ta vội vàng nhào tới gối quỳ xuống trước Quận chúa, đau khổ cầu khẩn nói: “Van ngài đáng thương cho nữ nhi của thiếp, nếu không cả đời nàng cũng bị hủy...”

“Tiểu gia ta không làm chủ được Tạ thị.” Thanh Giang Quận chúa đưa cho họ một gợi ý rồi dẫn Uyển Như và Thôi Văn Khang rời khỏi Diêu gia không sạch sẽ này, Quận chúa muốn đi không ai dám chân chính ngăn cản, hơn nữa, con trai của bà còn chưa đi, chuyện còn có hi vọng.

Diêu Trinh Như không để ý che đi gương mặt sung đỏ của mình, vội vàng đỡ mẹ cả đứng dậy, lúc này mới dò hỏi: “Mẫu thân, quận chúa có ý gì?”

“Thế mà nghe không hiểu?” Bành nương tử lạnh giọng cười một tiếng, “Bà ta đang dạy cho chúng ta nghĩ kế gì giữ Tạ lang quân lại, mời người nhà hán làm chủ. Có lẽ trong lòng đối phương e sợ một chút, không cần chờ người Tạ gia đã đồng ý cưới người làm dướng thiếp hoặc nạp làm thiếp; có lẽ trên đường mời người Tạ gia còn phải phóng ra tiếng gió buộc bọn họ vì danh dự đồng ý cho con nhập môn, nhưng bởi như vậy, danh tiếng hai con cũng bị hủy.”

“Vì sao trước đó mẩu thân đôi lời nói? Nếu khiến cho Thanh Giang Quận chúa tứ hôn thì cũng sẽ không...” phiền như vậy, Diêu Trinh Như còn chưa nói hết lời đã thấy mẹ cả vỗ mạnh lên bàn, bộ dạng như hận không thể đánh nàng ta.

“Quận chúa, Quận chúa là dễ dàng dính líu vào như vậy ư? Phụ thân người cung chiều người thế nào đi nữa cũng không thể nói gì Thanh Giang Quận chúa!” Bành thị giận không kiềm được nhìn chăm chăm Diêu Tứ Nương, nổi giận mắng: “Người đừng hại mình không nói còn đi đào cái hố cho tỷ muội khác! Ta hỏi người, trước đó, người thề son sắt nói Tạ bát lang gọi người là ‘Như Nương’, đây rốt cuộc là thật hay giả?”

“Dường như con có nghe.” Diêu Trinh Như cúi thấp đầu, do dự trả lời như vậy.

“Ha ha, dường như?” Bành thị giận quá mà cười, lại tát nàng ta một cái, cắn răng nghiêng lợi mắng, “Sao ông ta lại sinh ra đứa con ngu ngốc như người? Cũng bởi vì người ghen tỵ, hâm mộ nữ nhân khác, cho nên cố ý nói lời ấy, thiếu chút nữa lừa gạt người một nhà! Người không thấy Tiểu tam nương tử nghe lời kia xong bình tĩnh thế nào sao? Không chỉ có bình tĩnh nàng còn lộ vẻ chán ghét, nói rõ hai người bọn họ không có một chút xíu tư tình nào còn có thù nữa đấy! Nếu không phải ta phản ứng nhanh, người chờ bị quý nhân lột da rút ra cốt đi!”

“...” Diêu Trinh Như bụm mặt nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Rõ ràng là tên giống nhau, rõ ràng đều là mắt to, cái miệng nhỏ nhắn, mặt trái xoan, nhưng tại sao nàng có gia thế tốt như thế, có vị hôn phu oai hùng, mặc váy “Nguyệt Hoa” mười vạn một cái kia?

Thật ra thì Diêu Trinh Như cũng rất ái mộ Tiểu Dương, nhưng hẳn quá thông minh không xuống tay được, Thôi Văn Khang gia thế kém hơn nữa nàng ta cũng không muốn leo lên ca ca của Thôi Uyển Như, chỉ sợ tương lai sẽ gặp nhau nhiều lúc đó sẽ bị khinh bỉ...

Tạ Tuấn Dật lại có gia thế, có tướng mạo, có tài hoa, lúc đi đến Tiểu tiểu tướng quân cũng âm thầm lấy hắn làm đầu, đối tượng thật tốt, nhưng hắn lại không muốn chịu trách nhiệm!

“Thế nào, người còn không chịu phục?” Lúc còn trẻ tuổi Bành thị cũng đã làm con cờ, khi đó bà ta cũng hâm mộ tỷ muội trong nhà, làm sao có thể không biết tâm tư nhỏ của Diêu Trinh Như, chỉ cười lạnh nói: “Hai người vốn khác nhau một trời một vực. Mẩu thân của nàng là huyện chủ, tổ phụ là Thừa Tướng, mẩu thân người là kỹ nữ, tổ phụ là nông hộ!”

Bành thị vừa dứt lời đã nhìn thấy sắc mặt Diêu Trinh Như trắng bệch ngã lui phía sau hai bước, đứng vậy, khác nhau một trời một vực, rõ ràng như thế. Tướng mạo tốt thì như thế nào đây? Cái gì tốt cũng không bằng đầu thai được chỗ tốt.

“Thay vì ngồi ngồi khóc ở chỗ này, không bằng lệ rơi như mưa chạy đi cầu xin Tạ Tuấn Dật kia.” Bành thị nhìn lên nhìn xuống đánh giá nữ nhi một phen, nhìn nàng kia cũng nhu nhược như tiệp thiệp thanh lâu không nơi nương tựa kia, trong lòng chán ghét một trận, rồi lại nhàn nhạt chỉ điểm nói: “Để Tạ bát lang thấy gương mặt này của ngươi, nói không chừng hắn sẽ mềm lòng.”

Cho dù bà ta không thích Diêu Trinh Như nhưng cũng không thể để Diêu gia tổn hại một nữ nhi không công, chuyện nên làm, vẫn phải làm. Nghĩ tới đây, Bành thị lập tức đứng dậy mang theo Diêu Tứ Nương từ từ đi về phía bên ngoài thư phòng, hôm nay, Tạ bát lang đang uống trà giải rượu ở bên trong.

Đồng thời lúc đó, Uyển Như hoàn toàn dễ dàng đi ra khỏi cửa chính của Diêu gia bị một cơn gió mát thổi qua, đột nhiên hoàn hồn: hồng nhan tri kỷ của Tạ Tuấn Dật kia nhiều, vì sợ trong lúc vô tình bản thân ở trên giường gọi sai người, hẳn đều gọi toàn bộ là “tâm can bảo bối”!

“Như Nương” quý quá! Kiếp này thân phận cũng không chuyển đổi, hẳn phải gọi là “biểu muội” chứ không phải tên! Thật là không đủ bình tĩnh, không ngờ bị Diêu gia làm cho giật mình hoảng hốt, thật may là Quận chúa quá trâu bò, không cần nói gì nhiều đã khiến cho đôi mẹ con kia nuốt lấy lời kia về.

“Mẫu thân, Diêu gia là cố ý leo lên, tuyệt không có chuyện kia.” Lên xe ngựa, Uyển Như vội vàng nghiêm túc lại uất ức ở trước mặt bà, nói: “Có muốn nhấn cho tam lang câu gì không, để tránh chàng không cẩn thận rút lui?”

Thanh Giang Quận chúa nhìn chằm chằm Uyển Như, đang đánh giá xem rốt cuộc lời nói của nàng là thật hay có nội tình bên trong, nàng thì rất bình tĩnh tùy ý để bà dò xét.

Sau một lát sau, rốt cuộc Quận chúa nhẹ nhàng cười một tiếng, thân mật vô cùng lôi kéo tay Uyển Như trả lời: “Yên tâm, con trai của ta sẽ không ngu xuẩn như vậy. An tâm chờ hắn trở về là được.”

Cái gọi là hiểu con không ai bằng mẹ, Uyển Như nghe Quận chúa đảm bảo rằng Tiêu Dương sẽ không đại đột đi tin loại tin đồn này, rất là an tâm nên ăn thì ăn nên chơi thì chơi, ngồi chờ phu quân trở về doanh trại nghỉ đêm.

Vậy mà, hai nữ nhân quan trọng nhất trong cuộc đời của tam lang đã đánh giá cao năng lực của hắn, hoặc là nói đánh giá thấp địa vị “cao thượng” của Tạ Tuấn Dật ở trong mắt hắn.

Bên trong thư phòng, Tiêu Dương vừa nghe đến Diêu Thứ Sử nói Tạ Tuấn Dật gọi “Như Nương” mới bị dẫn vào phòng của Diêu Trinh Như, phản ứng đầu tiên của hắn chính là: đồ chó hoang Tạ ngu ngốc kia, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Ngay cả nữ nhân của ta cũng dám đánh chủ ý tới!

Chỉ là, nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng trên mặt hắn không lộ ra đầu mối gì, chỉ nhàn nhạt nhếch môi lên lạnh lùng nói với Diêu Thứ Sử: “A, như vậy ư? Xem ra, tôi tớ quý phủ nên được dạy dỗ lại, khách gọi tên của một nương tử là có thể

trực tiếp đưa tới khuê phòng, ha ha, quy củ này giống như ta đã từng nghe tới ở đâu đó? A, nghĩ ra rồi, trong Bình Khang Lý đều như vậy.”

Cho nên nói Thanh Giang Quận chúa và Tiểu Dương nhất định là mẹ con, hai người bọn họ cũng không tiếp tục nói đến tên “Nhu Nương” kia, mà trực tiếp chuyển sang đề tài khác.

Quận chúa là chỉ trách gia giáo của Diêu gia, Tiểu Dương ác hơn một chút, vừa mở miệng đã nói nữ nhi Diêu Nha như kỹ nữ thanh lâu.

Trong Bình Khang Lý quả thật đều như vậy, chỉ cần nói tên là được. Thanh lâu sở quán tốt một chút sau khi khách gọi tên còn phải chờ ý kiến của nương tử đó.

Tiểu Dương vừa dứt lời, sắc mặt Diêu Thứ Sử lúc trắng lúc xanh, bấp chần mềm nhũn muôn quỳ xuống, đúng là ông ta có suy nghĩ không trong sạch, đúng là cố ý muốn gạo sống nấu thành cơm chín buộc lại quý nhân, nhưng lời này không thể nói! Bị tuyên dương ra ngoài ông ta còn có thể làm người được nữa hay sao?

“Đúng, nhà hãnh xấu xa như vậy! Cố ý lừa ta! A Dương, đệ phải giúp ta!” Tạ Tuấn Dật ủ rũ cúi đầu ngồi ở một bên, lập tức nhảy lên, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng kéo cánh tay Tiểu Dương.

“Này này, an tâm một chút đừng nóng nảy, chuyện này nhất định có thể giải quyết!” Tiểu Dương khẽ đẩy gã ra, khẽ nâng khoe môi.

Vốn hẳn định ném Tạ Tuấn Dật ở nơi này coi như xong chuyện, chuyện sau này ai cũng không giúp được, nhưng bởi vì một tiếng gọi “Nhu Nương” kia, tam lang nhỏ mọn nhất thời đổi chủ ý - tiện nhân cùng với một tiện nhân khác, phải trói chung với nhau cả đời mới vui!

“Diêu Thứ Sử cũng an tâm một chút đừng nóng nảy, để ta lén lút khuyên nhủ bát lang.” Tiểu Dương đẩy ông ta ra cửa, lại nhẹ giọng hỏi, lúc bắt đầu Diêu gia muốn cho Tạ bát lang lấy nàng làm dướng thiếp? Dựa theo thân phận của Diêu Trinh Như, vợ khảng định không thể nào, dướng thiếp cao hơn thiếp, rất thích hợp.

Thấy Diêu Thứ Sử gật đầu một cái, Tiểu Dương cùng với Tạ Tuấn Dật đơn độc ở lại bên trong thư phòng, hãnh há mồm bắt đầu nói lời thăm thía oán giận đối phương: “Sao huynh ngu như vậy? Cần phải cẩn rãng chống đỡ. Bọn họ muốn huynh cưới Diêu Trinh Như làm dướng thiếp đồng ý là được chứ sao.”

“Nữ nhân kia là con rắn độc! Tại sao ta phải cưới nàng, nạp làm thiếp cũng ghét.” Tạ Tuấn Dật lắc đầu liên tục.

“Ày, đây không phải là ngu sao? Ta thấy huynh ngu nàng cũng ngu, Đại Tề quy định phải quan ngũ phẩm trở lên mới có thể cưới dướng thiếp! Tam ngũ phẩm cũng không được, bây giờ huynh chưa làm quan, đồng ý thì có quan hệ

gì?” Tiểu Dương lấy bánh ngọt trên bàn nhét vào miệng lót bụng, rồi sau đó nói tiếp, “Tướng mạo của nữ tử Diêu gia cũng không tệ lắm, đúng không?”

“...” Tạ Tuấn Dật sững sờ gạt đầu một cái, đột nhiên cảm thấy mình có chút ngu, sao không nghĩ đến vấn đề quan chức? Chỉ là, “Ta không có khả năng luôn không làm quan, cuối cùng cũng phải làm đến quan Ngũ phẩm chứ?”

“Aizz, huynh có thể bắt bí họ Diêu một khoản, đồng ý khi tới Ngũ phẩm sẽ rước Diêu Trinh Như làm đấng thiếp? Trước mắt cũng chỉ cưới vợ bé, ừm, thuận tiện để cho hai nữ nhi của Diêu gia theo của hồi môn làm thiếp, chờ huynh đến Ngũ phẩm thì sẽ theo như yêu cầu cất nhắc lên một người là được.” Tiểu Dương vỗ bả vai Tạ Tuấn Dật thờ dài nói: “Đừng đàng hoàng như vậy có được hay không? Dù sao cũng là nữ tử Diêu gia, chờ khi đó ai còn quan tâm đến người được cất nhắc lên là Diêu Trinh Như đưa cho huynh hôm nay hay là không? Một lần nạp ba người, luôn có thể lựa ra một người tốt, đúng không? Dù sao hời hợt cũng không tệ, huynh cũng không thua thiệt.”

Nhìn ánh mắt Tạ Tuấn Dật bắt đầu dần ra, Tiểu Dương âm thầm vui vẻ, theo như gia giáo của Diêu gia, một cũng đủ chết gã rồi, một lần ba người, a ha ha, nửa đời sau phải khóc chết nhé! Hơn nữa, nạp một có thể tìm lý do bỏ rơi, ba nữ tử Diêu gia đừng mơ tưởng Tam hoàng tử bên kia có thể ngồi nhìn mặc kệ?

“Nhưng trong nhà... trong nhà bàn giao thế nào đây?” Đầu tiên là Tạ Tuấn Dật nghĩ đến khuôn mặt đẹp làn da non của Diêu Trinh Như nhất thời có chút động lòng, nhưng nghĩ tới mình mất cha, lại cảm thấy vô cùng nhức đầu.

“Huynh hỏi nhạc phụ tương lai đi, nhất định ông ta sẽ đưa ra ý kiến cho huynh.” Tiểu Dương vô cùng không chịu trách nhiệm định nhắc chân đi, mặc kệ Tạ Tuấn Dật có muốn hay không cũng phải thông, chuyện này cũng đã định rồi.

Đến cửa thư phòng, Tiểu Dương chào Diêu Thứ Sử sau đó lại lơ đãng quay đầu nhìn, vừa đúng lúc bắt gặp bên hông của Tạ biểu ca lộ ra góc chiếc khăn lụa, trên mặt thêu hai chữ “Trinh Như” xinh xắn rất nhỏ.

Mặc kệ có gọi tên hay không, tam lang cũng sẽ không cho phép thê tử của mình bị người dội nước bẩn!